

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΩΤΟΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

30 Ιανουαρίου – 30 Απριλίου 2020

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γιώργος Βέης

Θανάσης Χατζόπουλος

Αριστέα Παπαλεξάνδρου

Παραλαβή υλικού και γενικός συντονισμός

Δώρα Μέντη

ΠΡΩΤΟΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Αθήνα 2020

ΠΡΟΛΟΓΙΣΜΑ

Ο ποιητικός διαγωνισμός που οργάνωσε, για πρώτη φορά φέτος, η Κοσμητεία της Φιλοσοφικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών ανάμεσα στους φοιτητές και στις φοιτήτριες των δεκατριών Τμημάτων της Σχολής, ένας ποιητικός διαγωνισμός με θέμα την ιδιότητα και τα βιώματα ενός φοιτητή/μιας φοιτήτριας, αποτελεί την αρχή μιας προσπάθειας για τη δημιουργική έκφραση των φοιτητών και των φοιτητριών μας, με στόχο την ανάδειξη των πολλαπλών δυνατοτήτων που εξακολουθούν να έχουν οι ανθρωπιστικές σπουδές.

Ο διαγωνισμός, παρά τις δύσκολες και απρόσμενες συνθήκες που, λόγω της πανδημίας, έπληξαν την πανεπιστημιακή κοινότητα, κράτησε ζωνφό το ενδιαφέρον των φοιτητών και των φοιτητριών μας, που ανταποκρίθηκαν με συγκινητικό αλλά και καθαφικό τρόπο: «Μέσα σε πόλεμο - φαντάσου, ελληνικά ποιήματα».

Η πρώτη μας αυτή προσπάθεια συνδέθηκε εξαρχής με την εξωστρεφή ιδέα ενός μαραθωνίου ποίησης, στο ευρύτερο πλαίσιο δράσεων της Φιλοσοφικής Σχολής υπό το σύνθημα «Η Φιλοσοφική στην πόλη», αλλά κατέληξε σε έναν ευγενικό αγώνα «μελισμένου λόγου», που μας χαροποιεί ιδιαίτερα και μας ενθαρρύνει για τη συνέχεια.

Όντως, η Σχολή μας εγκαινίασε, κατά το τρέχον ακαδημαϊκό έτος 2019-2020, μια σειρά από επιμορφωτικές και καλλιτεχνικές δράσεις, στο πλαίσιο της προσπάθειάς της για κοινοποίηση και διάχυση της ακαδημαϊκής γνώσης και των ερευνητικών εργασιών των μελών της (καθηγητών και φοιτητών) στην πόλη-έδρα του Πανεπιστημίου. Ο πρώτος κύκλος αυτών των δράσεων είχε τον γενικό τίτλο «μελισμένος λόγος»· αναφερόταν δε στις πολλαπλές διαστάσεις και λειτουργίες που αποκτά ο λόγος (ποιητικός, λογοτεχνικός, θεατρικός, τελετουργικός, λαϊκός-καθημερινός) μέσα από την ηχητική του απόδοση ως κώδικας ατομικής και συλλογικής έκφρασης κι επικοινωνίας.

Κατά το πρώτο εξάμηνο του 2020 είχαν προγραμματιστεί να πραγματοποιηθούν μια σειρά από δέκα περίπου εκδηλώσεις. Η θεματική

Κοσμητεία Φιλοσοφικής Σχολής, 3ος όροφος (γρ. 301)
Κτήριο Φιλοσοφικής Σχολής
Πανεπιστημιούπολη Ζωγράφου, τ.κ. 15784

T. 210-727-7979
e-mail: deanphil@uoa.gr
<http://www.deanphil.uoa.gr>

Φωτογραφία εξωφύλλου: I.B.

τους ήταν πολυποίκιλη. Λόγω των εκτάκτων συνθηκών προλάβουμε να πραγματοποιήσουμε μόνον τις δύο πρώτες, δηλαδή:

- * Ημερίδα του Τμήματος Γαλλικής Γλώσσας και Φιλολογίας της Σχολής μας, με θέμα: «Τραγουδώντας Γάλλους ποιητές», που πραγματοποιήθηκε στις 3 Φεβρουαρίου 2020 στο Γαλλικό Ινστιτούτο Αθηνών · η εν λόγω ημερίδα περιελάμβανε εισηγήσεις (από τους Μάριο Στρόφαλη, Μαρίνα Βήγου & Ιωάννα Παπασπυρίδου), μουσικές παρεμβάσεις, με συνθέσεις ρομαντικών ποιημάτων, από τον πιανίστα Διονύση Μαλλούχο και τη σοπράνο Μυρσίνη Μαργαρίτη, καθώς και από τη φοιτήτρια του Τμήματος Γαλλικής Γλώσσας και Φιλολογίας Σοφία Αλεξάνδρου (που ερμήνευσε στο πιάνο προσωπικές της συνθέσεις εμπνευσμένες από κείμενα Γάλλων ποιητών), αλλά και μουσική βραδιά με τον Γιώργη Χριστοδούλου, που παρουσίασε το θέαμα «Ο Αττίκ στο Παρίσι».
- * Ημερίδα του Τμήματος Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας της Σχολής μας, με θέμα: «Ο μελισμένος λόγος στον Σαίξπηρ», που πραγματοποιήθηκε στις 17 Φεβρουαρίου 2020 στην Ελληνοαμερικανική Ένωση · η εν λόγω ημερίδα περιελάμβανε εισηγήσεις (από τους Ευτέρπη Μήτση, Βασιλική Μαρκίδου, Λιάνα Σακελλίου, Χάρη Χαραλάμπους, Λένια Ζαφειροπούλου & Δημήτρη Κούντουρα), αλλά και μουσικές παρεμβάσεις, από τον φοιτητή του Τμήματος Μουσικών Σπουδών Νίκο Κυριαζή (με μελοποιημένα από τον ίδιο σονέτα του Σαίξπηρ, που ερμήνευσαν η σοπράνο Έλια Σταμπόλη και ο βαρύτονος Πάρης Δημάτσας) και από τη σοπράνο Ίριδα Σκολίδη (εκ μέρους του Κέντρου Παλαιάς Μουσικής του Ωδείου Αθηνών), που απέδωσε άριες από έργα του Σαίξπηρ.

Δυστυχώς, οι υπόλοιπες, μεθοδικά προγραμματισμένες, εκδηλώσεις δεν κατέστη δυνατόν να πραγματοποιηθούν · είναι, πάντως, εύκαιρο να μνημονευθούν εδώ, μάλιστα δε υπό την προοπτική της εν ευθέτω χρόνω αναδιοργάνωσής τους:

- * Μουσική εκδήλωση, με τίτλο «Ο μελοποιημένος Παλαμάς», υπό τη μέριμνα του Τομέα Νεοελληνικής Φιλολογίας του Τμήματος Φιλολογίας της Σχολής μας, σε συνεργασία με το Ίδρυμα Παλαμά, μια εκδήλωση, με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης, όπου προβλέπεται να ακουστούν μελοποιημένα ποιήματα του Παλαμά, καθώς και άλλων Ελλήνων ποιητών.
- * Συλλογική παράσταση, στο πλαίσιο των εκπαιδευτικών προγραμμάτων του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών στα σχολεία, μια δράση με

άζονα τη νεοελληνική ποίηση, όπου πρόκειται να πρωταγωνιστήσουν μαθητές και μαθήτριες που συμμετέχουν στο πρόγραμμα «Πειραματική Εφαρμογή της Θεατρικής Αγωγής στο Γυμνάσιο», ένα πρόγραμμα που υλοποιεί το Τμήμα Θεατρικών Σπουδών της Σχολής μας, σε συνεργασία με το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής.

- * Ημερίδα του Τμήματος Μουσικών Σπουδών της Σχολής μας, με θέμα «Το Μοιρολόι της Παναγίας» · μια τιμητική εκδήλωση για τον καθηγητή Bertrand Bouvier, που προγραμματίζεται να πλαισιωθεί και από μουσική βραδιά με Μοιρολόγια της Παναγίας από διάφορες περιοχές του Ελληνισμού.
- * Ημερίδα, οργανωθήσόμενη με ευθύνη της Κοσμητείας της Σχολής μας, υπό το θέμα «Όταν ο λόγος γίνεται τραγούδι. Μελοποιημένη ποίηση: δρόμοι και ... αδιέξοδα!» · την ημερίδα προβλέπεται να επισφραγίσει μουσική βραδιά με την παράσταση των Καρυοφυλλιάς Καραμπέτη και Μανώλη Μητσία: «Αυτός ο κόσμος ο μικρός, ο Μέγας».
- * «Μαραθώνιος» ποίησης και μουσικής στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου Αθηνών. Μια δράση στην καρδιά της Αθήνας και του Πανεπιστημίου μας, στα Προπύλαια, όπου φοιτητές, διδακτικό και διοικητικό προσωπικό, μέλη από ολόκληρη την κοινότητα της Φιλοσοφικής Σχολής, αλλά και περαστικοί, θα απαγγέλλουν και θα τραγουδούν κείμενα από το ευρύ φάσμα του ελληνικού ποιητικού λόγου: από την αρχαιότητα και το Βυζάντιο, τη μεταβυζαντινή εποχή και τη νεότερη Ελλάδα, φθάνοντας στον 21ο αιώνα, με σκοπό τη συνάντηση ποίησης και μουσικής και την έξαρση μέσα από την εμπειρία του ακούσματος της ποίησης στον ανοικτό χώρο, πέρα από νοητικά σχήματα και τυπικές συμβάσεις. Μια προσθήκη ήχων, μελωδιών και φωνών στην καθημερινότητα, που θα ερεθίσουν μνήμη και φαντασία και θα μεταμορφώσουν το soundtrack της πόλης.
- * Ημερίδα του Τμήματος Ιταλικής Γλώσσας και Φιλολογίας της Σχολής μας, με θέμα «Γλώσσα και Μουσική στην Ιταλία και στα Ελληνόφωνα Χωριά της Νότιας Ιταλίας» · την ημερίδα προβλέπεται να επιστεγάσει μουσική βραδιά, με τους Χρήστο Θηβαίο, τη Χορωδία της Scuola Italiana di Atene και το συγκρότημα En Cardia.
- * Μουσική βραδιά, στην αυλή της Βιβλιοθήκης της Φιλοσοφικής Σχολής, με το φωνητικό και οργανικό σχήμα του ΠΜΣ «Ερμηνεία/Εκτέλεση της παραδοσιακής μουσικής» του Τμήματος Μουσικών Σπουδών της Σχολής μας.

Επί του παρόντος, οφείλονται θερμές από καρδιάς ευχαριστίες σε όσους συναδέλφους και συνεργάτες στηρίζεται ο σχεδιασμός, η οργάνωση και οι εξαιρετικά ευοίωνες προοπτικές αυτού του νέου ακαδημαϊκού και καλλιτεχνικού εγχειρήματος της Σχολής μας · ειδικότερα, στα μέλη της επί τούτω επιτροπής, μιας επιτροπής που συνέστησε η Κοσμητεία της Σχολής μας και αποτελείται από τους συναδέλφους Λάμπρο Λιάβα, Ιωσήφ Βιβιλάκη και Λιάνα Σακελλίου, στους οποίους σύντομα προστέθηκαν και οι συνάδελφοι Ιωάννα Παπασπυρίδου, Domenica Minniti, Ευριπίδης Γαραντούδης και Δώρα Μέντη.

Ιδιαίτερα όμως ευχαριστούμε όλους όσους συμμετείχαν στο παρόν εγχείρημα του πρώτου ποιητικού διαγωνισμού ανάμεσα σε φοιτητές και φοιτήτριες της Φιλοσοφικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών · πρωτίστως ευχαριστούμε τους ίδιους τους φοιτητές και αποφοίτους της Σχολής μας, που έσπευσαν να συμμετάσχουν και έστερξαν να μας εμπιστευτούν την ποιητική αύρα της έμπνευσής τους, αλλά βέβαια ευγνωμονούμε και τα διακεκριμένα μέλη της ειδικής κριτικής επιτροπής, τους ποιητές Γιώργο Βέη, Θανάση Χατζόπουλο και Αριστέα Παπαλεξάνδρου.

Τα οφειλόμενα εύσημα απευθύνουμε, τέλος, και προς τους συναδέλφους Ιωσήφ Βιβιλάκη (τον με καλαισθησία και στοργή επιμεληθέντα την παρούσα ηλεκτρονική έκδοση) και Δώρα Μέντη (την «πολυμερώς τε και πολυτρόπως» κεκοπιακία για την εποπτική μέριμνα του όλου ποιητικού εγχειρήματος).

Αθήνα, 29 Μαΐου 2020

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Γ. ΧΑΛΔΑΙΑΚΗΣ
Κοσμήτωρ Φιλοσοφικής Σχολής ΕΚΠΑ

Η διεξαγωγή και τα αποτελέσματα του πρώτου φοιτητικού ποιητικού διαγωνισμού

Η Κριτική Επιτροπή, αποτελούμενη από τους ποιητές Γιώργο Βέη, Θανάση Χατζόπουλο, Αριστέα Παπαλεξάνδρου, συνεδρίασε το απόγευμα της 10ης Μαΐου, με σκοπό την ανάδειξη των καλύτερων ποιημάτων ανάμεσα στα εξήντα συνολικά κείμενα που απέστειλαν φοιτήτριες και φοιτητές, και τα ένδεκα που απέστειλαν απόφοιτοι της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Είχε προηγηθεί η επιλογή των δεκαπέντε καλύτερων ποιημάτων ανάμεσα στα κείμενα που απέστειλαν οι φοιτητές και των τριών καλύτερων ποιημάτων από τα κείμενα που απέστειλαν οι απόφοιτοι. Η Επιτροπή κατέληξε στην ομόφωνη απόφαση να βραβεύσει τα εξής τρία φοιτητικά κείμενα, κατά σειρά αξιολόγησης, που υπογράφονται με τα ψευδώνυμα: Ένας πρωτοετής φοιτητής, Γρύπας και Ιππολύτη, και τα δύο ποιήματα αποφοίτων, με τα ψευδώνυμα Αλθέα Γκρίλα, Μελέαγρος. Στα ποιήματα αυτά φαίνεται ότι υπάρχει μια εξοικείωση με τους νεωτερικούς τρόπους γραφής, ενώ τα αξιόπαινα στοιχεία που εντοπίστηκαν από κοινού ήταν η καλή γλώσσα, η προαγωγή του νοήματος χωρίς περισπάσεις και ένας ικανοποιητικός βαθμός ακριβολογίας, με σκοπό την ανάδειξη κατεξοχήν θεμάτων της φοιτητικής ζωής. Η Επιτροπή εντόπισε επίσης τον διάχυτο νεανικό προβληματισμό για το μέλλον, τη συγκρατημένη αισιοδοξία αλλά και τη δυσκολία να διαπραγματευτούν, επί του παρόντος, την εν πολλοίς απρόσωπη εξω-οικογενειακή πραγματικότητα. Τέσσερα ακόμη ποιήματα με τα ψευδώνυμα Δεσμώτης, Θέμης, Κατερίνα, Θερωσύνη μαρτυρούν μια αξιόλογη προσπάθεια προσωπικής έκφρασης και ανάδειξης του θέματος, γεγονός που προκάλεσε την προσοχή και παρέχει την εύφημη μνεία της Επιτροπής.

Μετά την έκδοση των αποτελεσμάτων, η συντονίστρια του Διαγωνισμού άνοιξε τους μικρούς φακέλους με τα προσωπικά στοιχεία των διακριθέντων και αποκαλύφθηκαν οι παρακάτω δημιουργοί: Ένας πρωτοετής φοιτητής, «Δρομολόγιο αυστηρά ακατάλληλο δια ανηλίκους», [Μάριος Σαμούρης, 2ο εξάμηνο Φιλολογίας]

Γρύπας, «Ταξίδι στη γνώση» [Αθανάσιος Μαρκουλής, 2ο εξάμηνο Θεατρικών Σπουδών]

Ιππολύτη, «Απλή παρατήρηση» [Ελευθερία Μώλου, 6ο εξάμηνο Φιλολογίας]

Δεσμώτης, «Οθόνες» [Ευανθία Καφετζή, 4ο εξάμηνο Φιλολογίας]

Θέμης, «Έδρανο της μετάβασης στη νέα τάξη πραγμάτων», [Θεμιστοκλής Λαζαρής, 2ο εξάμηνο Ιστορικού-Αρχαιολογικού]

[Κατερίνα], «Φιλοσοφικό Μουσείο», [Αικατερίνη Νικολάου, 8ο εξάμηνο Αγγλικής Φιλολογίας]

Θερωσύνη, «Ακροβασία», [Δανάη Σωτηροπούλου, 8ο εξάμηνο Ψυχολογίας]

Ως προς τα ποιήματα των αποφοίτων, παρατηρήθηκε ότι δεν διακρίνονται για την υψηλή τους ποιότητα. Ξεχώρισαν τα εξής δύο:

Αλθέα Γκρίλα, «Το πάσο» [Αθηνά Γκριτζάλα, Φ.Π.Ψ. 1985-1989 / Μεταπτυχιακό 2017-2020]

Μελέαγρος, «Οροφωγραφία της Φιλοσοφικής Αθηνών» [Δημήτριος Βαρδαβάς, Φιλολογίας 2012-2018]

Όλοι οι συντελεστές της συλλογικής αυτής προσπάθειας, εκφράζουμε τη χαρά μας για την ευρύτατη ανταπόκριση των φοιτητών της Φιλοσοφικής Σχολής στο πειραματικό αυτό εγχείρημα που εκτυλίχθηκε τελικά εξ αποστάσεως, εν μέσω πανδημίας και πρωτόγνωρων συνθηκών για τη φοιτητική και την κοινωνική ζωή. Η απόφασή μας να δημοσιεύσουμε τα διακριθέντα κείμενα με την παρούσα ανάρτηση αντανακλά τη θετική μας στάση και δηλώνει τη διάθεση να συνεχίσουμε το δημιουργικό αυτό εγχείρημα που ενθαρρύνει την έκφραση και την επικοινωνία με τους φοιτητές μας.

ΔΩΡΑ ΜΕΝΤΗ

Μάριος Σαμούρης

[Άτιτλο]

Φιλολογίας 2ο

[ψευδώνυμο: ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΕΤΗΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ]

Δρομολόγιο αυστηρά ακατάλληλο για ανηλίκους

Επόμενη στάση: ζωή ενηλίκων.

Αποβιβαστείτε

δίχως ανασφάλειες,

δίχως αγωνίες περισσές.

Υποχρεωτικά θα σας παρασχεθούν εξάλλου·

άμα τη αφίζει σας στον προορισμό.

Η κάρτα επιβίβασης ζώνη ασφαλείας δεν περιλαμβάνει.

Τίμημα πρόσθετο πληρώσατε.

Αναμείνατε.

Παραλάβετε τα ρέστα σας.

Μη βιάζεστε.

Θα φτάσετε.

Ευθύνες βαρείες έχουν ειδοποιηθεί·

θα σπεύσουν να σας παραλάβουν

ευθύς απ' τον σταθμό.

Στο δρομολόγιο αυτό

Τα προσωπικά σας αντικείμενα δεν παρακαλείστε να

προσέχετε.

Προσωπικά υποκείμενα φυλάζτε.

Ερήμην σας φεύγουν.

Δεν ρωτάνε.

Στην τσέπη σας έζοδο βρίσκουν.

Πέφτουνε και

σπάνε.

Χώρο ακόμη άπλετο δεν έχει ο συρμός.

Στην πλάτη σας

επιμελώς φορτώστε τα όνειρά σας,
Υπηρετήστε τα.
Με ευλάβεια κουβαλήστε τα.
Άλλοι από το βάρος τους απόκαμαν·
ελύγισαν.
Και στο κενό με μιας
τα άφησαν να πέσουν.
Στο κενό που χωρίζει τον συρμό από την αποβάθρα.
Είναι άραγε απύθμενο τούτο το κενό;
Πόσα όνειρα έχει καταπιεί;
Δεν χόρτασε ακόμη;
Προσέζτε το κενό.
Και τους νικημένους επιβάτες.
Εκείνοι σαν προχωρήσουν
και σε σταθμό αλλιώτικο βρεθούν
δεν ησυχάζουν.
Δεν είναι οι ελεγκτές
μήτε του πλήθους οι βοές.
Ακούν αενάως να ηχούν
πληγωμένες φωνές.
Τα πεταμένα από καιρό στο κενό όνειρά τους
σάρκα και κόκαλα δικαίως διεκδικούν.
Κραυγάζουν.
Επόμενη στάση: ζωή ενηλίκων.
Αποβιβαστείτε προσεκτικά.
Οι πύλες του σταθμού ανοίγουν μία φορά.

Αθανάσιος Μαρκουλής

«Ταξίδι στη γνώση»
Θεατρικών Σπουδών 2ο
[ψευδώνυμο: ΓΡΥΠΑΣ]

Στης πρώιμης νιότης το κάλεσμα,
άνοιξα τα φτερά μου και πετώ.
Άτσαλα στην αρχή,
σαν φοβισμένος καμποτίνος,
που δειλά ψιθυρίζει τον ρόλο του,
κρυμμένος σε μια πρόχειρη κουίντα.

Ακόμα με τρομάζουν τα λίγα που ξέρω.

Στη γοητεία της αναζήτησης αφήνομαι.
Σ' ένα ατέρμονο ταξίδι χωρίς προορισμό.
Εκεί που η γνώση, ανέσπερα φωτίζει
τους ζοφερούς δρόμους της άγνοιας,
και κάνει τις κοντόθωρες ματιές,
να κοιτάζουν τον ουρανό.

Ακόμα με τρομάζουν τα λίγα που ξέρω.

Άγνωρα μονοπάτια,
σαν ρίζες απλώνονται μέσα μου.
Ακούω τις λέξεις να κελαρύζουν,
σε ένα ατέλειωτο μωσαικό.
Και όσο παιδεύομαι μαζί τους,
τόσο πιο όμορφο μοιάζει το ταίριασμά τους.

Ακόμα με τρομάζουν τα λίγα που ξέρω.

Στη σκέψη που δεν φυλακίζεται
και στη σοφία του χρόνου,
βρήκαν απάγκιο τα όνειρα.
Δίνουν φωνή στις προσδοκίες
μέχρι να βγουν αληθινά.

Ακόμα με τρομάζουν τα λίγα που ξέρω.
Ήρθε η ώρα να φύγω.
Δεν έμεινε άλλο φως στη σκιά.
Το φθινό καταφύγιο,
που έκρυβα τους φόβους,
δεν υπάρχει πια.

Θα γίνω δάσκαλος και αιώνιος μαθητής.
Πρωταγωνιστής και όχι κομπάρσος.
Στην πιο μεγάλη παράσταση,
που λέγεται, ζωή.

Σταμάτησα να ξεδιψώ σε άνδρες κρίνες.
Όμως, ακόμα με τρομάζουν τα λίγα που ξέρω.

Ελευθερία Μώλου

«Απλή παρατήρηση»
Φιλολογίας 6ο
[ψευδώνυμο: ΠΙΠΟΛΥΤΗ]

Κορίτσια περνάνε, αγόρια ξεχνάνε.
Αγόρια φωνάζουν, κορίτσια κοιτάζουν.
Πρωί, μεσημέρι.
Καθημερινά.
Όνειρα στα μάτια μας χαραγμένα
κι άλλα στους τοίχους ματωμένα.
Και κάτι πανό πιο πέρα.
Προκηρύξεις για (επ)ανάσταση κάτω.
Φίλοι μιλούν, συμφοιτητές γελούν.
Διδάσκοντες προσπαθούν
να επιζήσουν στο ερείπιο που στάζει.
Ζέστη Νοέμβρη, κρύο Γενάρη.
Ακόμη δε λεν να το πάρουνε χαμπάρι.
Επιμένουν πιστά στα υπερήφανα λάθη τους.
Μα εμείς, εκεί · με φυλαχτό το νέο Παράδεισο εδώ δίπλα και
με χάρτες Λευκούς
κυνηγάμε το Θησαυρό · ακλόνητοι κι αβόγητοι.
Γιατί τα Όνειρα υπερβαίνουν τα δεσμά.

Ευανθία Καφετζή

«Οθόνες»

Φιλολογίας 4ο

[ψευδώνυμο: ΔΕΣΜΩΤΗΣ]

Κάποτε πατούσα στη σχολή
μ' ένα κουμπί.
Κατέβαζα χέρι για να μιλήσω
στο πληκτρολόγιο.
Απέναντι ένας κύκλωπας
με κράταγε δεσμώτη.
Τότε που 'τανε μια βόλτα στη θάλασσα
αγκαλιά με την Ιλιάδα
έξι νούμερα δρόμος.
Αχ και να το 'ξερα
Σε πόσα 608 θα χαμογελούσα...

Θεμιστοκλής Λαζαράς

«Έδρανο της μετάβασης στη νέα τάξη πραγμάτων»

Ιστορικό-Αρχαιολογικό 2ο

[ψευδώνυμο: ΘΕΜΗΣ]

Με το στυλό μου να καλπάζει στο χαρτί
Παλεύω να μη βλέπω
Κείνα τα δυο λευκά περιστέρια
Που αγκαλιασμένα πεταρίζουν στους φεγγίτες.
Παλεύω ν' αγνοήσω
Αυτό τον βόμβο των διαδηλωτών στον δρόμο
Κραυγές και γέλια και συνθήματα.

Μόλις η καθηγήτρια σηκώσει τα μάτια
Η θάλασσα του Φλεβάρη θα γαληνέψει
Κι η στράτα θα γεμίσει εξομολογήσεις
Χρόνια νεκρών προγόνων αλλοπρόσαλλων.
Μόλις μες τις φουρτούνες των λέξεων ξεχαστούμε
Θα νιώσουμε πόσο είμαστε ξένοι
Τριακόσιοι μαθητευόμενοι αστροναύτες
Και θα σωπάσουμε επιτέλους.

Έπειτα εστιατόριο, βιβλιοθήκη, τέρμα.
Μια αμυγδαλιά στον λόφο ανθισμένη.

Η πόλη απέραντη κι εγώ μικρός
Σφυρίζω νότες σε πειρατικές συχνότητες
Σαρώνω τους δρόμους μ' αφοπλισμένους τους περαστικούς.
Αν ένιωθαν, θα στέκονταν για μια στιγμή
Απορημένοι ν' αναρωτηθούν
Γιατί έτσι λάμπουν τ' ανύπαρκτα φτερά μου.

Αικατερίνη Νικολάου

«Φιλοσοφικό Μουσείο»

Αγγλικής Φιλολογίας 8ο

[ψευδώνυμο: ΚΑΤΕΡΙΝΑ]

Απομεινάρια αλλοτινής εποχής,
απολιθώματα σοφίας,
εκτίθενται κι εμείς,
σιωπηλοί παρατηρητές,
αρχαιολάτρες,
ευλαβικά
μα και απερίσκεπτα ακούμε.

Η στοίχιση αμφιθεατρική,
αρχαίες τραγωδίες θυμίζει.
Μα, χιτώνιο δεν φοράς,
όψη αλαβάστρινη δεν έχεις,
μόνο ακίνητη στέκεις,
ζωντανό έκθεμα γνώσης.

Γολιαρδικά μάτια
στραμμένα επάνω σου
καταγράφουν κινήσεις,
στροφές και στίχους,
κι εσύ, σαν μούσα
εμπνέεις και ποιείς
καινά δαιμόνια Σωκράτους.

Δανάη Σωτηροπούλου

«Ακροβασία»

Ψυχολογίας 8ο

[ψευδώνυμο: ΘΕΡΩΣΥΝΗ]

Ήρθε η στιγμή.
Περνάς το κατώφλι του κόσμου των μεγάλων
και ακροβατείς ανάμεσα στα όρια
αθωότητας κι ευθύνης.
Ξεκινάς την αναζήτηση
για το ποιος είσαι
και ποιος μπορείς να γίνεις.

Μέσα σ' ένα ροζ υπόγειο,
που γίνεται για λίγο ο κόσμος σου,
το βλέμμα σου συναντά καινούρια χρώματα,
τα αποτυπώματά σου βρίσκουν τα αποτυπώματα
όσων μοιράζονται τα ίδια όνειρα μ' εσένα.

Κοιτάς τα πόδια σου που είναι καρφωμένα στη γη,
ενώ με τα χέρια σου χαϊδεύεις τα σύννεφα.
Καθώς τρέχεις να προλάβεις,
σταματάς.
Αισθάνεσαι για μια στιγμή τον ήλιο
και μυρίζεις τη λεμονιά στην άκρη του δρόμου.

Παίρνεις στα χέρια σου τον κόσμο
σαν ένα κομμάτι πλαστελίνη
και τον πλάθεις
σε κάθε σχήμα που μπορείς να σκεφτείς.
Έρωτας. Φιλία. Άγγιγμα.
Γέλιο. Δάκρυ.

Ζωή.
Οι δρόμοι που ακολούθησες
εμφανίζονται πάλι μπροστά σου.
Υπάρχουν και νέα μονοπάτια
που μπορείς να μην ακολουθήσεις
και να περπατήσεις ξυπόλητος στο γρασίδι.

Παναγιώτα Λαφαζάνη

«Κοπέλα στο ύψωμα»

Θεατρικών Σπουδών 6ο

[ψευδώνυμο: ΤΕΤΑ]

Κοπέλα στο ύψωμα
στάσου.

Χρόνια σ' ακολουθώ χωρίς να ξέρω το όνομά μου.
Απολεσθείσα αποσκευή στα παιδικά ταξίδια
κούτσουρο στα εφηβικά χαράς αποκαϊδία
που η ενηλικίωση αναζωπύρωσε σε πρωτόγνωρα της καρδιάς
παιχνίδια.

Άγνωστη ή αγνώριστη μορφή φαντάζω.

Δώσε μου μια στάλα νερό να βρέξω τη χούφτα γης που βαραίνει
την τσέπη μου
να πλάσω από πηλό το ασυνείδητο που λένε πως σαν σεντούκι
φυλά τις
αναμνήσεις και τους
πόθους και τα όνειρα και τις
σκιερές, θολές, θαμμένες στην λήθη καρικατούρες της
καθημερινότητας που κάποτε φάνταζαν σπουδαίες και
μοναδικές, ανεπανάληπτες και αλησμόνητες.

Τρυφερές σαν την αγκαλιά του παππού στη βεράντα μετά το
σχολείο

δυσβάσταχτες σαν μια ακαδημαϊκή αποτυχία
γλυκόπικρες σαν τον αποχωρισμό των αγαπημένων πριν
την έναρξη μια νέας
εμπειρίας σε μια μακρινή κουκίδα στον χάρτη.

Συνονθύλευμα μιας πεθαμένης, μισοζώντανης και αγέννητης
οντότητας,
που η πηγαία ομορφιά της αφορά αποκλειστικά στην
μοναδικότητά της.

Κοσμογονία
περισσότερο διακαής επιθυμία, αρχέγονη αγωνία, καμένα φιλμ
που κλαίει—
αφωνία.

Κάνε να μην ζημερώσει σήμερα,
να μείνει για μια αιώνια στιγμή κινηματογραφικού ημίφωτος η
σελήνη στην πόλη —
σαν εκείνη την καλοκαιρινή βραδιά σε κάποια αδειανή παραλία
με φίλους, σνακ και αυτοσχέδια μουσική ή
τη νυχτερινή εξόρμηση στο βουνό, χωρίς μπαταρίες στο φακό,
χαμένοι σε ένα ξεχασμένο μονοπάτι που αντίκριζε μονάχα το
φεγγάρι και τα άστρα.

Κάνε να πάψεις να πονάς
να βλέπεις αραδιασμένα χρώματα και σχήματα σε φωτογραφικό
χαρτί
με τρόπο τέτοιο που να καίει το λαιμό σου από τον πόνο
πόνο για κάτι που συνέβη, πόνο που το έζησες, πόνο που δεν
είναι πια,
να πλήττεις.

Να κλαις, που τα αραδιασμένα χρώματα και σχήματα σε
τυπωμένο φιλμ έπαψαν να είναι εσύ, γιατί αν και σου μοιάζουν,
του μοιάζουν
και σας έμοιαζαν κάποτε,
αυτοί γελούσαν κι ένιωθαν.

Τρέμουλο χαράς, αδημονίας, ενθουσιασμού, αμφιβολίας, σχεδόν
προδοσίας, ενοχής, ανακούφισης και
τελικά καθάρια

ευγνωμοσύνη – συνειδητή ευγνωμοσύνη.

Κοπέλα στο ύψωμα
αφουγκράσου.
Αφέσου στο ρυθμό της μουσικής που ακούς κάθε βράδυ,
στο ένστικτό ή αλλιώς αυτή την εσωτερική σου φωνή
που σε προστατεύω
χωρίς να ξέρω το όνομά μου
ή το δικό σου,
χωρίς να ξεχωρίζω από εσένα ή εσύ από εμένα,
χωρίς να έχει και οποιαδήποτε σημασία.

Θέλει θάρρος
να θυμάσαι
να προχωράς,
όσο σου επιτρέπει το στάτους κβο
που αυθαίρετα επιβάλλεις στον εαυτό σου

και μια ανάσα θράσους για
να σε συμπονάς.

Κοπέλα στο ίσιωμα
βιάσου.

Αθηνά Καμάτσου

«Η ζωή μας είναι...»
Ιστορικό – Αρχαιολογικό 2ο
[ψευδώνυμο: ΝΟΣΤΟΣ]

Η ζωή μας είναι καφές
σε γυάλινο ποτήρι,
τον πίνουμε καθισμένοι στη Μεσολογγίου
με θέα ένα σφραγισμένο βιβλιοπωλείο
θύμα των διαδηλώσεων.
Η ζωή μας είναι φθαρμένο βιβλίο
που βρέθηκε στη Σόλωνος·
σελίδες κίτρινες
και γράμματα ξεθωριασμένα διαμαρτύρονται
θύματα της κοινωνίας.
Η ζωή μας είναι γεμάτο αμφιθέατρο
έδρανα χάρτινα
και φοιτητές σαν ακανόνιστες φιγούρες
αναδεύονται τα χείλη τους
και τα λόγια τους ακούγονται
σαν χαλασμένη κασέτα.
Η ζωή μας είναι βλέμματα τρυφερά σε παραλία
ξυπόλητοι στην αμμουδιά
χορεύοντας ανέμελα τραγούδια
με ελπίδα για έρωτα
και μυρωδιά επανάστασης.
Η ζωή μας είναι μικρό διαμέρισμα στου Ζωγράφου
με φθαρμένους τοίχους
και βρώμικα στρώματα
πεταμένα ρούχα και άδεια μπουκάλια
απομεινάρια της προηγούμενης νύχτας.
Η ζωή μας είναι ο νόστος των μεγαλύτερων
και η λαχτάρα των μικρότερων.
Η πρώτη τζούρα από ένα τσιγάρο
και η τελευταία νότα από ένα τραγούδι.

[22]

Βασιλική Φουντούκου

«Κεκλεισμένων των Σχολών»
Σλαβικών Σπουδών 8ο
[ψευδώνυμο: ΦΟΥΚΟΥ]

Κεκλεισμένων των σχολών,
η σίγαση των μικροφώνων
είναι η πιο επικίνδυνη συμμετοχή,
σε ετοιμότητα αναπαύεται μέσα μας
η έξαλλη ζωή μας,
το ένστικτο δεν θεραπεύει
πάντοτε τη νεότητα,
σε περιόδους τέλειας επιτήρησης
οι πιο επινοητικοί
στις μετακινήσεις των 6,
τινάζουν την επίβλεψη
στο χαλάκι της εξώπορτας
μαζί με τη σκόνη από τα παπούτσια τους,
ενώ άλλοι,
μέσα στις φωτεινές γκαρσονιέρες
τελευταίων ορόφων,
παλαιόκτιστων πολυκατοικιών,
όλο τραγουδούν,
έγκλειστοι,
εξόριστοι,
κι ευτυχισμένοι

αδειούχοι πριν κάν προσληφθούν!

[23]

Ελένη Νάση

«Ημερολόγιο»

Αγγλικής Φιλολογίας 4ο

[ψευδώνυμο: ΝΕΜΕΣΙΣ]

Κρατώντας ένα βιβλίο, τις μέρες μου περνώ
Οι τοίχοι βαρέθηκαν να με βλέπουν
Οι συσκευές μου πια δεν με αντέχουν
Μα υπάρχει ο αόρατος φράχτης, δεν μπορώ να βγω

Σαν χαρακτήρας του Πίντερ, τις μέρες μου περνώ
Κλεισμένος στο δωμάτιο μήπως και σωθώ
Τα τρίωρα δρομολόγια αρχίζω και πεθυμώ
Στις σελίδες αυτές του βιβλίου, βλέπω πια κενό

Σ' ένα όμορφο κελί, τις μέρες δεν περνώ
Κοιτάζω στο παράθυρο, με προσκαλεί ο καιρός
Πώς θέλω να δεχτώ, μα έξω είναι ο εχθρός
Το βιβλίο είναι βαρύ, γιατί το διάβασα εγώ.

Σμαραγδένια Μαρία Λω

«Απραξία»

Ψυχολογίας 4ο

[ψευδώνυμο: ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ]

Τι κι αν λεγόμαστε φοιτητές ...
Τι κι αν είμαστε το μέλλον αυτού του κόσμου ...
Τι κι αν οι παλιοί πιστεύουν σ' ένα παφλάζον κύμα
που δήθεν ξεσηκώνει η μαχητική νεολαία ...
Νιώθω να είμαι πιο παρελθόν από το χθες
που διστάζει να δει το σήμερα και να φτάσει στο αύριο.

Άβυσσος ιδεών κρύβεται μέσα σε άχαρα και παλιά κτίρια ...
Σκέψεις που απλώς αναδύονται σε αυτήν την ψυχρή
ατμόσφαιρα
Αφίσες που φωνάζουν συνθήματα
και ούτε οι διαδηλωτές δεν είναι σε θέση να τα υπερασπιστούν
Πρόκειται ίσως για παρατάξεις από στρατιωτάκια
που είναι πιο συγκαταβατικά κι από ένα παρωχημένο σύστημα
παιδείας.

Εμείς, που θα έπρεπε να διεκδικούμε μια ανθισμένη αμυγδαλιά,
μια ελπίδα για το αύριο
ακουμπάμε στα ξερά και γερασμένα κλαδιά
ενός ξεχασμένου στη μοίρα του δέντρου
βγαλμένου δίπλα σε χώρους που δακρύζουν
φυτρωμένου σ' ένα δάπεδο ολισθηρό.

Μα η ιδέα και η δύναμη είμαστε εμείς.
Εμείς μέσα σε άπειρους τοίχους
που προσπαθούν την απειρία μας να παγιδέψουν

Και μένουμε στα λόγια πιστεύοντας
πως θα υπάρχει πάντα κάποιος λιγότερο δειλός
ή μάλλον περισσότερο θρασύς
να αναλάβει τις ευθύνες που αφήνουμε να αιωρούνται απλανείς.

Ίσως να μην ξέρω να μάχομαι γι' αυτά που μου αξίζουν...
Ίσως να μην κερδίσω ποτέ τα άνθη της νιότης μου...
Μα όσο δειλή και βουβή στέκομαι σε απραξία
η αμυγδαλιά μου χάνει και τα τελευταία της κλαδιά
αυτά που συντηρούσαν μια σκονισμένη ελπίδα
κάπου μέσα μου ή και κάπου εκεί έξω...

Αθανάσιος Διαμαντόπουλος

«Η σκυτάλη»

Μουσικών Σπουδών 4ο

[ψευδώνυμο: ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ]

Γκρίζοι τοίχοι, υγρασία...
Όλο το μέλλον εγκλωβισμένο σ' ένα παλιό κτίριο...
τα όνειρα, η ελπίδα πνίγονται στο μουντό περιβάλλον.

Τι περιμένω άραγε; Ίσως τον τοίχο να απλώσει τα χέρια του και
να με αγκαλιάσει. Ίσως πάλι την αδελφοσύνη των συμφοιτητών,
να μου ζεστάνει την καρδιά.
ίσως και τίποτα...

Ένα χελιδόνη μαζεύει κλαδάκια, λάσπη κι ό,τι άλλο υλικό
του είναι διαθέσιμο. Κτίζει τη φωλιά του, αξιοποιώντας το
περιβάλλον, την ικανότητα, το ταλέντο του. Και τραγουδά...

Τραγουδά! Δεν έδωσε εξετάσεις για να σπουδάσει, κι όμως
ζει δημιουργικά. Οσμίζεται τη γνώση, την ιστορία του
παρελθόντος, την αναπλάθει και δημιουργεί...

Ξανακοιτάω τους γκρίζους τοίχους... Δεν μιλούν, όμως υπήρξαν
μάρτυρες.
Μάρτυρες που παρακολουθούν τα παιδιά, όπως σ' εκείνο το
παιχνίδι
που τρέχουν κρατώντας τη σκυτάλη!

Μάλλον ήρθε η ώρα να παίξουμε...

Αντρέας Κατσάρας
«Εκεί που λημεριάζει η ψυχή»
7ο Φιλοσοφίας
[ψευδώνυμο: BYZANTINOS]

Πώς καίει ο χρόνος μέσα μου
λάδι ψυχής σε καντηλάκι αγρύπνιας;
Κι η μνήμη ως πυρακτωμένη εσπέρα αιγιαλού
πώς λάβα γίνεται πνευματικής συνήθειας;
Ξεδιπλωμένες γνώσεις
πνευματολούλουδες κι αμάραντες
στην απλωσιά της αύρας τους βουτήχτηκα και λούστηκα
απλώνοντας φτερούγες άφθαρτες

Δίαυλος φωτεινός με συνεγείρει
-λέξεις δεμένες με φιλόσοφο φως-
εντός μου θάλασσα απλώνεται
ένας αρχέγονος φθόγγος-ραψωδός

Πώς, σκέψη αλκυονίδα σε αφράτη γη
λιόκλωνο γίνεται, γλυκιά θωπεία;
Κι η νιότη στις σπουδής τη σκαλωσιά
πώς άρτος γίνεται και ευλογία;
Έτσι όπως τις μέρες μου κατέγραφε
ο πίνακας ο μνημολόγος
τον όρθρο της ανάτασης το πνεύμα μου ακροάστηκε
εδώ που ξεδιπλώνεται ο «Μελισμένος λόγος»:

«Έλα μην ακούς, παρά τον οίστρο σου
-αυτόν που ξεπετιέται από τη μέσα σου πηγή-
ούριος άνεμος θα σε απαλοστείλει
εκεί που λημεριάζει η ψυχή».

[28]

πατήρ Γεώργιος Εμμανουήλ Κανάκης
“Deux amis”,
Γαλλικής Φιλολογίας 4ο
[ψευδώνυμο: GEORGE POMBIDOU]

-Louis, τι ζητάμε εμείς στα Άνω Ιλίσσια;
-Α, Monseigneur, αυτά παθαίνεις μ' Έλληνα ταξιτζή.
Αν πεις «πάμε Champs Élysées» θα καταλάβει;
Κι αν πεις «Ηλύσια Πεδία» να πού θα βρεθείς!
Πάμε μια βόλτα μιας η τύχη κι η αβελτηρία
στα εξωτικά τούτα μας έφεραν τοπία.
Πού ξέρεις; Μπορεί να είναι κι εδώ παρούσα η Γαλλία.
Πάμε. Majesté, να διασχίσουμε ετούτον τον πευκώνα.
Qui sait? Μπορεί να κρύβει κάποιον παρθενώνα...
Α, Monseigneur, σας βρίσκω ολίγον dérangé!
Majesté, ποτέ ολίγον πάθος δεν είναι dépassé!
Μα, τι 'ναι τούτο το οικοδόμημα; Καμία ιδέα;
Ίσως σανατόριον. Ίσως πολεμικόν οχύρωμα. Ας ίδωμεν παρέα!
Ιδού! Η Αθηνά πρόμαχος! Monseigneur, λέτε να έχετε δίκαιον;
Μόλις να εισεληλύθαμεν εις νεανίδων λύκειον;
Φαντάζομαι η όψις μου θα είναι εδώ γνωστή.
Εις το παράπαν δύναται ο Ήλιος να κρυβή.
Παρατηρείτε, Monseigneur, οποία εδώ λιτότης;
Ούτε μία tapisserie, ένα tableau...
... μα πώς πορεύεται sans chandeliers εδώ η ανθρωπότης;
-Α, Majesté, δεν είναι εδώ Versailles. Είναι ολίγον primitives,
ας τους συγχωρήσει η άπειρή Σας ευσπλαχνία.
Βλέπετε κάτι αγάλματα σ' εκείνη τη γωνία;
Pas mal, cher Jules, αλλ' είναι αντιγραφές,
σ' εμάς είναι όλα originales, n' est pas vous comprenez?
-Έχετε δίκαιο, Majesté, αλλά κοιτάζτε μήπως

[29]

αρέσει Σας ο εσωτερικός μικρός αυτός ο κήπος;
-Αυτό είναι, cher Jules, είναι μικρός κι ολίγον τι bizarre,
ούτε τρεχούμενονερό, και τι βαθμίδες! Trop hazard!
-Écoutez! Μια φωνή γυναικεία.
Ωσάν να ομιλεί για την τρανή Γαλλία.
-Μμμ... Grand amphithéâtre. Αυτό, Jules, μου αρέσει!
Μα ποια μορφή προβάλλεται χωρίς αιδώ στη μέση;
Ακόμη κι εδώ μ' ακολουθεί καλέ μου Μαζαρίνε,
η σκιά του προκατόχου σου αν είναι δυνατόν,
άκουσον, άκουσον, τι διδάσκονται αι κλειναί Αθήναι!
-Faites preuve de patience, ολίγον τι ακολούθως
ίσως εκδιηγήσονται και το δικόν Σας ήθος.
-Αν ίσως και θελήσωσι να με εξιστορήσουν
δεν εξαρκούν, καλέ μου Jules, πέντε δεκάδες χρόνια
έχεις τόση υπομονή, ν' ακούς για εμέ αιώνια;
-Ω, Majesté, όποιος ακούει για Εσάς ποτέ δεν χάνει,
άλλωστε ίσως ακούσομε και κάτι το πικάντικο...
-Νομίζω, Jules, πως το 'χεις παρακάνει.
Ταζί, ταζί, vite, στα Ηλύσια Πεδία.
Ωρα είναι να μας κολλήσουνε καμία ιστορία!

ΑΠΟΦΟΙΤΟΙ

Αθηνά Γκριτζάλα

«Το πάσο»

ΦΠΨ 1985-1989/ Μεταπτυχιακό 2017-2020

[ψευδώνυμο: ΑΛΘΕΑ ΓΚΡΙΛΑ]

Μια ενοχή αρχικά για το χαμόγελο
Ταυτότητα φοιτητική αταυτοποίητη
Λαβύρινθοι και δρόμοι δαίδαλοι
με ασθενικά φτερά γιατί δεν ήταν του συρμού
η πόλη πατρική φαντάζει νέα
η γειτονιά μια γέφυρα, θαρρείς, που σε περνά απέναντι.
Τα χρώματα που διάλεγα μουντά,
για τους καημούς του κόσμου,
για τη διάκριση, για την ανέγγιχτη τη διαδοχή
σαν σε νησί με καταχνιά που ωστόσο
έχει να σου δώσει το ταξίδι
Δύσκολα απόλαυσα εκ φύσεως
Οι πόροι πενιχροί, τα βάρη σύνθετα
Σπουδή να φτάσω, σπουδή να δω το τέλος της παράστασης
Ίσως και νάδωσα πιο πάνω εμπιστοσύνη
σε όσους είχαν δει το έργο δυο φορές
επέστρεψα ξανά, δεν είχα φύγει
τα ήξερα τα χρώματα, επιτέλους
με έμαθαν και αυτά
δεν γλίστραγα απαρατήρητη,
δεν χαμογέλαγα κατά παραγγελία
Δεύτερο πάσο, της αγάπης
Το τρίτο πάσο της ζωής

Δημήτριος Βαρδαβάς

«Οροφωγραφία της Φιλοσοφικής Αθηνών» (σε τρεις πράξεις)

Φιλολογίας 2012-2018

[ψευδώνυμο: ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ]

στην κάποτε Αλεξάνδρα

σε όλους και όλες αυτές που κάναμε τους τοίχους της πετσί μας

I.

Ζω σε μια άγνωστη γειτονιά του Λονδίνου.

Είναι χειμώνας, Φεβρουάριος.

Ο Martyn Jacques τραγουδά

το Summertime in Prague του Παναγιώτη Καλαντζόπουλου.

Ο Μολδάβας που διασχίζει την Πράγα
μου θυμίζει την αγάπη μου για τα ποτάμια
κι όλα τα απογεύματα της ζωής μου
που έχουν σβήσει στο ελαφρύ κυμάτισμά τους.

-Εκτός θέματος; - Ζητήματα μεθοδολογίας.

Τα φέρνω όλα στο μυαλό μου, ετερόκλητες αναφορές
μπερδεμένες γεωγραφίες, να συγχυστεί
να σπάσει ο χωροχρόνος, κι εγώ...

II

Θα κατοικήσω το σώμα
που τώρα περνάει το κατώφλι της.

Τα χείλη θα ραγίσουν
σε ένα αυτάρεσκο μειδίαμα σιωπηλής αναγνώρισης
της γνώριμης αθώας της φάρσας

*-είσοδος κατευθείαν στον δεύτερο,
η Φιλοσοφική δεν πατάει στο έδαφος-*

[34]

Θα αναρωτηθώ εάν η ποίηση
Γράφεται από την ίδια τη ζωή.

*-ίσως εκείνη η 14η Φλεβάρη στο πλαϊνό μπαλκόνι του 8ου,
είχαμε πηδήξει απ' το παράθυρο, ίσως το μόνο δίχως κάγκελα
της είχα αγοράσει από το ανθοπωλείο του νεκροταφείου Ζωγράφου
τι άλλο, γαρύφαλλα, κόκκινα ή λευκά, δε θυμάμαι πια,
τα δέχθηκε με μια αμήχανη ικανοποίηση, με μια αποδοκιμαστική αγάπη,
ο ήλιος έλαμπε, το δάσος της Καισαριανής έβαφε τον κόσμο καταπράσινο
κι ήμασταν μέσα του, κι όμως από πάνω του,
μέσα και ταυτόχρονα από πάνω
όπως οι θεοί-*

*ίσως εκείνο το σούρουπο στο μπροστινό μπαλκόνι του 8ου
βγήκαμε από την πόρτα ετούτη τη φορά, ο ήλιος έλαμπε ξανά
πιο γλυκά τώρα, με την αποδοχή εκείνου που ξέρει
πως δεν θα παραμείνει νεκρός για πολύ,
τα παράθυρα των πολυκατοικιών στην Αυξεντίου, μικροσκοπικά,
αποκάλυπταν τις μικρές ζωές, τις βαριές ρουτίνες,
τις κατακόρυφες εξαιρέσεις
και στο βάθος η θάλασσα του Πειραιά,
θάλασσα που τους παίρνεις και τους πας
αλλά εμείς εδώ, στην κορυφή του κόσμου, ήδη παντού, ήδη χαμένοι,
στο βάθος αυτή η θάλασσα, ο ήλιος κατέβαινε μέσα της,
τη θόλωνε από μέσα
με την καθαρότητα του ματιού που ξέρει
πως το κλάμα του δε θα 'ναι για πολύ
σου μίλησα όμορφα εκείνο το απόγευμα,
ίσως λίγη ποίηση να γράφτηκε τότε*

*ή ίσως ο 9ος, ο ίδιος ο 9ος, ζωντανός και αυτοπρόσωπος,
ίδιος και διαφορετικός
άγνωστος και μυστηριώδης, διαμπερής και καταφύτεινος*

[35]

το τελευταίο πάτωμα πριν τα ουράνια δώματα,
που τα φύλαγε εκείνος ο μαύρος,
ο στιλπνός, ο στιβαρός κέρβερους με τα μυώδη πόδια
που ορμούσε γρυλίζοντας πάνω στα κάγκελα του Ολύμπου,
εκστατικός και βυθισμένος στην αποστολή του,
σαν τον αίγαργο του Εμπειρίκου,
κέρβερους κατάμαυρος από το μελάνι της ποίησης
που ξέσκιζε μέσα απ' τα σύννεφα –

Ίσως.

III.

Το φάσμα του οράματος ξεθώριασε. Πίσω στο Λονδίνο.

Κάποτε θα ανοίξω μια διάλεξη με τα παρακάτω λόγια:

*Φοιτώ θα πει φλανάρω, θα πει περιδιαβαίνω τις πόλεις
μέσα από τα αδιάβατα και τα αδιέξοδά τους, θα πει
ανεβοκατεβαίνω τα ρεύματα των ποταμών, θα πει
χώνομαι μες στα χρώματα, σπρώχνω τις λέξεις μου από τις ταρατσες
θα πει εξισώνω τη γραφή με το σώμα, θα πει
ζω στο υπόγειο, ζω στο υπερώο της Ελλάδας (Καρούζος) θα πει
γίνομαι διαρκώς πλεόνασμα ζωής.*

Θα είναι, ωστόσο, λόγια ψεύτικα
αφού θα απομένει πια μόνο ένα
μια φθίνουσα ανάμνηση ότι υπήρξα κάποτε φοιτητής,
ότι ένευσα κάποτε στη μεγάλη ανευθυνότητα του απείρου
προτού ο χρόνος έρθει στα συγκαλά του
και γίνει αντιστρόφως ανάλογος της ζωής.

[36]

Αγγελική Ζαχαράτου

«Το αμφιθέατρο»

Αγγλικής Φιλολογίας 1978-1982

[ψευδώνυμο: ΑΓΓΕΛΙΚΗ]

Έξω από το μεγάλο αμφιθέατρο της Νομικής,
φθινόπωρο του '78, πρωτοετής,
κλαρωτή φούστα, σημαία χώρας άγνωστης
που σέρνεται σε βρώμικο πάτωμα,
δαντελωτό μπουστάκι,
σουβενίρ κάποιου ξεχασμένου ελληνικού καλοκαιριού.
Στριμωχνόταν σβέλτα στα μπροστινά έδρανα.
Μάζευε τα μαλλιά της, μακριά και καστανά,
και όπως ο στρατιώτης επιθεωρεί το όπλο του
άνοιγε το τετράδιο, δοκίμαζε το στυλό,
περίμενε
να ακουστεί το βήμα του αγορητή,
να πέσει η πρώτη μουτζούρα στο χαρτί,
να τσακίσει η άκρη του,
να το τραβήξει η διπλανή,
για μια λέξη σε άγρια λιποταξία.
Πώς να ανεχτεί τις απρόσεκτες συμφοιτήτριες
αυτή που πάντοτε παινευόταν για τις σημειώσεις της
τακτοποιημένες σε παραγράφους,
με βελάκια και αστερίσκους,
αράδες με νόημα που την προσδιόριζε.

Χρονιά με τη χρονιά
τα μαλλιά της κόνταιναν, το ίδιο και οι φούστες,
κινήσεις πιο αργές,
καλά είναι και πιο πίσω, δεν βαριέσαι...
Τα έδρανα έμοιαζαν να γέρνουν

[37]

πώς και δεν το είχε προσέξει μέχρι τώρα;
και ολόγυρα φωνές,
πειράγματα άνοστα, παραδόσεις της ρουτίνας.
Άφαντες οι συμφοιτήτριες.

Έξω από το μεγάλο αμφιθέατρο της Νομικής,
φθινόπωρο του 2000,
περαστική από την Αθήνα,
παντρεμένη με το πρώτο παιδί στο καρότσι.
Σπρώχνει ελαφριά την κλειδωμένη πόρτα του αμφιθέατρου.
Έχει ανακαινιστεί πρόσφατα, της είπε ο θυρωρός.
Δεν την άφησε να μπει,
και τι να κάνει άλλωστε;

Η ΕΚΔΟΣΗ «ΠΡΩΤΟΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ» ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ ΤΟΝ ΜΑΪΟ ΤΟΥ 2020 ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΣΕ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟ ΙΩΣΗΦ ΒΙΒΙΛΑΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΔΩΡΑΣ ΜΕΝΤΗ.

